

можна розуміти як систему певних способів цілеспрямованого впливу суб'єкта влади на колектив, групу або однієї людини. Такий вплив здійснюється не тільки на волю, але й на свідомість, емоції, інтереси людей.

В системі методів діяльності органів внутрішніх справ щодо забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення слід виокремити: по-перше, методи переконання; по-друге, методи примусу. Характеристика саме цих методів надає можливість повною мірою розкрити специфіку діяльності органів внутрішніх справ у зазначеній сфері.

Сутність методу переконання полягає в тому, що працівники органів внутрішніх справ проводять необхідні заходи із певною категорією осіб з метою доведення до них потрібної (необхідної) інформації (встановлених вимог законодавства; порядку реалізації обмежувальних заходів карантинної та санітарної спрямованості; порядку здійснення певних видів діяльності; порядку реалізації закріплених законодавством прав, свобод і законних інтересів тощо). Основна особливість даного методу полягає в тому, що правомірна поведінка та дотримання встановлених правил від громадянина досягається завдяки внутрішньому визнанню необхідності цього, а не шляхом підкорення його волі.

Наступним методом діяльності органів внутрішніх справ щодо забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення є адміністративний примус, що проявляється в наступних формах:

адміністративно-запобіжні заходи – особистий огляд і огляд речей, обстеження (огляд) вантажів, багажу, транспортних засобів; внесення у відповідні органи обов'язкові до розгляду подання про необхідність усунення причин і умов, які сприяють вчиненню правопорушень; взяття на облік і застереження про неприпустимість протиправної поведінки; обмеження чи заборона доступу громадян на окремі ділянки місцевості чи об'єкти;

заходи адміністративного припинення – примусова зупинка транспортних засобів; зупинення і припинення діяльності об'єктів відповідної системи; привід осіб, які становлять групу ризику захворювання на СНІД, анулювання виданого юридичній особі або фізичній особі-підприємцю дозволу;

заходи адміністративного примусу – особливий режим в'їзду та виїзду; обмеження свободи пересування; встановлення карантину та проведення інших обов'язкових санітарних та протиепідемічних заходів; обмеження або заборона продажу отруйних речовин; перевірку документів у громадян тощо.

Таким чином, можемо зробити висновок, що ефективна діяльність органів внутрішніх справ у сфері забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення дозволяє більш повно сприяти дотримання права людини на безпечне для життя та здоров'я довкілля. Для виконання визначених законодавством функцій, органи внутрішніх справ використовують перелік методів впливу, що являють собою особливі форми взаємодії з фізичними та/або юридичними особами з метою забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення. Найбільш довготривалий та надійний результат здійснює застосування методу переконання. Втім, в певних ситуаціях задля гарантування санітарного та епідемічного благополуччя населення чинне законодавство дає дозвіл на тимчасове обмеження певних прав у ході реалізації адміністративно-запобіжних заходів, заходів адміністративного припинення чи адміністративного примусу.

ПРАВА ТА ГАРАНТІЇ ПРАЦІВНИКІВ У СФЕРІ ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОГО ГОСПОДАРСТВА

Гарник К.Ю., здобувач кафедри адміністративного права і процесу НАВС
Науковий керівник: д.ю.н., професор ректор НАВС Коваленко В.В.

Спілка працівників житлово-комунального господарства України є всеукраїнською громадською організацією, яка на добровільних засадах об'єднує в своїх лавах громадян України - працівників промислових, експлуатаційних, проектних, вишукувальних, конструкторських, наукових підприємств і організацій житлово-комунального господарства всіх форм власності, їх асоціацій, концернів тощо, інших громадян з метою сприяння

збереженню цілісності та подальшому розвитку житлово-комунального господарства в Україні для максимального задоволення потреб населення України у житлово-комунальних послугах та захисту законних спільних інтересів своїх членів.

Спілка здійснює свою діяльність на принципах самоуправління, добровільності, рівноправності його членів, відкритості та демократичності.

Перед спілкою стоять наступні завдання:

- сприяння виконанню державних завдань структурної перебудови галузі для забезпечення населення України високоякісними житлово-комунальними послугами;

- сприяння формуванню високого соціального статусу і престижу працівників житлово-комунальної сфери, розвитку і підтримки ініціативи, підприємництва та новаторства;

- розробка перспективних напрямів розвитку житлово-комунального господарства і сприяння їх втіленню у життя за нових економічних умов;

- вироблення та сприяння втіленню у життя єдиної технічної та технологічної політики, розвитку житлово-комунального господарства в сільській місцевості;

- сприяння удосконаленню фінансово-кредитної та податкової систем, які б забезпечували подальший розвиток галузі, встановленню економічно обґрунтованих цін і тарифів на житлово-комунальні послуги;

- сприяння утвердженню рівноправності всіх форм власності в сфері житлово-комунального господарства, удосконаленню структури управління галуззю;

- сприяння реалізації державних програм будівництва об'єктів комунального призначення.

Членство в Спілці може бути індивідуальним та колективним.

Індивідуальними членами Спілки можуть бути працівники, що зайняті у сфері житлово-комунального господарства, а також інші громадяни України, які досягли віку 18 років, іноземні громадяни та особи без громадянства, що поділяють статутні завдання Спілки, організаційно підтримують її та сплачують членські внески.

Колективними членами Спілки можуть бути колективи установ, підприємств і організацій житлово-комунальної сфери та інших галузей незалежно від форми власності, колективи громадських організацій.

Колективні члени реалізують свої права та обов'язки через своїх представників.

Рішення про прийом та добровільний вихід із членів Спілки ухвалює Правління Спілки, або її місцеві осередки на підставі особистої заяви фізичної особи, рішення зборів колективу - колективного члену. Прийняті до членів Спілки сплачують вступний внесок.

Права профспілки визначаються Законом України «Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності», іншими законами України, Генеральною угодою, Статутом профспілки, регіональними угодами, колективними договорами підприємств.

Профспілки, їх об'єднання здійснюють представництво і захист трудових, соціально-економічних прав та інтересів членів профспілок в органах державної влади та органах місцевого самоврядування, у відносинах з роботодавцями, а також з іншими громадськими об'єднаннями.

Члени Спілки мають право:

- обирати і бути обраними до керівних та контрольних органів Спілки та отримувати інформацію про їх роботу;

- брати участь у визначенні основних напрямів діяльності робочих органів Спілки, а також у всіх заходах, що здійснює Спілка;

- обговорювати будь-які питання діяльності Спілки та вносити пропозиції щодо вдосконалення роботи Спілки;

- виступати за дорученням Спілки повноважним представником у міжнародних, державних, громадських, політичних та інших органах;

- одержувати методичну та організаційну допомогу в реалізації проектів, схвалених керівними органами Спілки;

- користуватися за встановленим порядком майном Спільки;
  - вийти із членів Спільки.
- Члени Спільки зобов'язані:
- дотримуватися Статуту Спільки;
  - виконувати рішення керівних органів Спільки;
  - вчасно сплачувати членські внески;
  - розвивати співробітництво та взаємну підтримку між усіма членами Спільки;
  - брати активну участь у досягненні цілей і завдань Спільки.
- Члени Спільки, які не виконують та порушують вимоги Статуту Спільки, рішення керівних органів, можуть бути виключеними зі складу Спільки.
- Рішення про виключення із членів Спільки ухвалюється органами, що прийняли рішення про вступ до Спільки, або Правлінням Спільки.
- Рішення про виключення із членів Спільки може бути оскаржене до вищого за підпорядкованістю органу Спільки.

ПРАВА БЛАГОДІЙНИХ ФОНДІВ ЯК СУБ'ЄКТІВ БЛАГОДІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Марченко О.В., здобувач кафедри адміністративного права і процесу НАВС

Благодійним фондом визнається благодійна організація, яка діє на підставі статуту, має учасників та управляється учасниками, які не зобов'язані передавати цій організації будь-які активи для досягнення цілей благодійної діяльності. Благодійний фонд може бути створено одним чи кількома засновниками. Активи благодійного фонду можуть формуватися учасниками та/або іншими благодійниками.

Це один із видів благодійних організацій, його статус має ряд особливостей. Це відносно новий вид юридичних осіб, особливістю якого є та обставина, що ця організація не заснована на членстві учасників. Крім того, фонд є власником свого майна, на яке у його засновників відсутні будь-які права.

Існують обмеження, які висуваються до засновників благодійного фонду, а саме: - засновниками благодійного фонду не можуть виступати органи державної влади та місцевого самоврядування, а також державні та муніципальні унітарні підприємства, державні та муніципальні установи; - благодійні фонди не можуть брати участь в господарській діяльності спільно з іншими особами; - вищий орган благодійного фонду є колегіальним і члени цього органу управління виконують ці обов'язки добровільно.

Фонд набуває статусу юридичної особи з моменту його державної реєстрації у визначеному чинним законодавством порядку, користується всіма передбаченими законодавством правами, має відокремлене майно, рахунки в установах банків, круглу печатку зі своїм повним найменуванням, додаткові печатки (для договорів, для бухгалтерії, для відділу кадрів, тощо), штампи, фірмові бланки, символіку та іншу атрибутику, що не заборонена законодавством. Символіка Фонду затверджується Правлінням Фонду та реєструється в установленому законом порядку.

В якості вищого органу управління благодійного фонду може бути не більше одного працівника його виконавчих органів. Члени вищого органу управління благодійного фонду і його посадові особи не мають права займати штатні посади в адміністрації комерційної чи некомерційної організації, учасником яких є цей фонд.

До компетенції вищого органу благодійного фонду відноситься: 1) зміна статуту; 2) утворення виконавчих та контрольно-ревізійних органів та дострокове припинення їх повноважень; 3) затвердження благодійних програм; 4) затвердження річного плану бюджету та його річного звіту; 5) прийняття рішень про створення комерційних та некомерційних організацій, про участь в таких організаціях, відкриття філіалів, представництв.

Засновниками та членами Фонду можуть бути громадяни України, іноземні громадяни, особи без громадянства, які досягли 18 років, а також юридичні особи незалежно від форм власності (за винятком випадків чітко визначених